

Μακάριος, ὁποῦ σικιῶτὰ μὲ φαντασίας πλάσματα...
ἐν τοῖσις δμοσι, Φασουλή, καὶ πάλιν ἀποπλάσματα
ἐρημάξαν ὡς πάντοτε χωρίων ὀρθιθόνων
ἀνάστασιν σαλπίζοντα πρὸς δούλους Μακεδόνας.

Φέριτε τὰ γᾶμα τὸ γρομί,
τὴν κίτα τοῦ χωριάτη,
καὶ δώστε του γὰρ πληρωμὴ
τρεῖς κοιταγμαῖς στὴν πλάτη.

Κέρινα, καυμένη παππαδιά,
φέρε καὶ κοκορέσια...
κ' οἱ Γραπτοῦχοι, βρὲ παιδιὰ,
ρίχνοντα ὅτ' ἀκοίεσια.

Καὶ τὴν ἐπάνω τῶν γραμμῶν
οὐροφρόμων νέων
πρὸς διασκέδασιν ἡμῶν
κ' ἔδωκε τῶν Ἀθηναίων,

ποῦ κάθε ρηξικέλευθον ἀποθανυμένον πνεῦμα,
ὡς εἴπωμεν ἑλάσματα γὰρ τὴν κοπή τοῦ ρεῖμα.

Φ. — Ἄγγελος παρηγορίας ὅτ' Ἀθήνας καταφθάνει.
II. — Ποῖον ἔνοιε;

Φ. — Δὲν ἔξερες; ἔνοοδὸν τὸν Ντελεγγάνη,
καὶ πηγαῖνον μοναχὸς μου διαδύλασι καὶ κῆνον
καὶ μὲ κίλικας τὰ ῥῶνο
τὸν παπποῖλη τὸν μαρκόλο,
ποδῆτε μὲσ' ἀπ' τὸ Τυρόλο
μὲ τὸ λεγερὸ κορμάκι,
κ' ἔχει ἴσως τὰ μᾶς πῆ
γὰρ τὴν νέα προκοπή
καὶ τὸν Κόντε τὸν ἀχμάκη.

Πρὸς διαδηλώσεις νέας καὶ πρὸς κίρινον σφραγῶ,
σὸ δὲ τώρα, παλαβέ,
τὴν μαρκοῦρα σου λαβέ,
κ' ἔλα χειροτόνησέ με Ναυαρχο καὶ Στρατηγὸ.

II. — Σὺ χειροτονῶ σὺν ἡμῖν
Τύγγο καὶ Νοτζοῦ κ' Ὀγγάμα.

**Θοδωρῆς ὁ ταξειδιώτης,
ὄλος χάρις καὶ νεότης.**

Φ. — Γέρος πῆγες, νέος ἡλῆδες, Θοδωρῆκη μπαμπαλή,
κ' ἔλοι λέγε τὸ ταξειδὸν πὸς σ' ὀφείλεσε πολὺ.

Ὁ τὰς Ἄλεις τῆς Ἀρχῆς ἀναβάς τὰς ἀποκρήμους
μὲ πομπὰς καὶ τόσους ἔμνους,
καὶ ὅτ' ἄν ἄλπειν τὰς ἄκρας τρομερὸς ἀνερχομένη
καὶ σὺν λέων ἐβρουχόθη,
κ' εἶδεν ἔψη, κ' εἶδε βάθη,
δίχως Ἰγγον τὰ πάθη.

Ὁ μὲς ὅτ' οὐδὲ κὸλπους τοὺς θερμῶνας θερμῶνας τῆς Κορδόνων
τοὺς ὄφεις τοὺς δεκαεπτὰ τοὺς Κορδοφομῆτους,
ὁ τῆμων μὲ τὴν φλόγα τοῦ ρητόρων παγετώνων,
ἔλιου καὶ τῶν Ἄλπειν τοὺς πάγους τοὺς ἀλίτους.

Ὁ φλέγων καὶ διατυρῶν τὸν κρόνον Κερκυραῖον
ὅτ' ἀς χιονόδεξις κορυφῆς ἀνήλθε τὸν ὄρεον,
κ' ἐκείθεν νέαν ἠγίλιου θερμοτήτα τῆς γλώσσης
γὰρ τὰς μελλούσας ἐκλογὰς καὶ τὰς διαδηλώσεις.

Ἐπαῖτες ἀλήθεια ῥόλο,
πῆγες καὶ μὲς ὅτ' Ἰντολόλο,
κ' ἔμαθες τὸν Τυρολόζων τοὺς γλυκεῖς λαγγυγμῶνες
γὰρ τὰ τραγοῦδῶς μ' ἐκείνους τοὺς Ρωμαῖκους θεσμοῦς.

Δὲν μᾶς λές, κὴρ Θοδωρῆκη, πῆγες καὶ ὅτ' Βεροῖνον;
ἀμμ' τὸν Κάιζερ τὸν εἰδες;
τοῦτες περὶ τῶν Ἑλλήνων;
τοῦτες καὶ γὰρ τῆς σανίδες;

Δεῖτε κῆρωμεν πρὸς τοῦτον τοῦ πατρὸς τοῦ πολεμῆρον,
καὶ ὅτ' Μόναχο ἐπῆγε κ' ἤπε μὲτ' ἄρα τοῦ Μονῆρον.
Καλῶς ἡλῆδες, Θοδωρῆκη... πάλι βλέπομε σὺν πρῶτα
τὴν σωρῆ τὴν ἀνοικτή,
τὴν στακτὰ τὴν εὐδελγῶτα,
τὸ ἠψηλό σου τὸ στακτῆ.

Τώρα ποῦ ξαναγύρισε μεγάλος ταξειδιώτης
καλὰ μαρκαμῶμενος,
τώρα ποῦ τῆς νεότητος ἀνεκπῆσης τῆς πρῶτης
τὴν ῥόμην καὶ τὸ μένος,
ἔβγα θερμῶς συνηγοροῦ τοῦ Παπαστασινοῦ,
τῆς ξακουστῆς Μπαρμπάστας φορτασιελὰ τρανοῦ,
ποῦ τώρα λημονήσαστε τὰ πρῶτα του τὰ κῆλα
τὸν τρέχον ὅτ' ἄν ἄνικτῆ καὶ ὅτ' ἄν Ἐλαγγεῖλα,
κ' ἄντι τὰ στήθων ἄξιον κ' εἰς τοῖτον ἀνδράντι
ὅτ' ἄντι τὸν ἐβλάπε χωρὶς τὰ ἔξη γῆντα.

Ἐρχομα: κ' ἐγὼ μ'προστά σου μὲ κουλοῦρα καὶ τυρῆ
καὶ φονάξω: καλῶς ἡλῆδες, Τυρολόζε Θοδωρῆ.
Ἐβαρέθημα τοῦ Κόντε τοῦ Κουβέρου, καὶ θαρρῶ
πὸς δι' ἔλων τὸ συμμέρον
πρέπει, πάτερ τῶν πατέρων,
τὰ δουλέγη πατερο.

Ἐκ τῆς νόρης τῆς παρούσης σὺ καὶ μόνος ἔπτησέ με,
σὲ προσβλέπομεν ἀναίδως,
ἔλα σὺ κ' ἡλεκτροσὲ με
σὺν ἡλεκτροφόρος ῥάβδος.

Φθάνεις γὰρ καλὸ,
πρόδρομε καλὸ,
τραπαλὰ καλὸ,
τραπαλὰ λαλοῦ.